

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **Mgr. L. K.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Zemědělské družstvo Sněžné**, se sídlem Sněžné 205, zastoupené JUDr. Jaroslavou Brabcovou, advokátkou se sídlem Sadová 2237, Žďár nad Sázavou, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 7. 2014, č. j. KUJI 49013/2014, ODSH 866/2014 – Ma/RODV,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 7. 2014, č. j. KUJI 49013/2014, ODSH 866/2014 – Ma/RODV, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 4 036 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

(včetně rekapitulace průběhu správního řízení)

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Nové Město na Moravě ze dne 14. 5. 2014, č. j. MUNMNM/45824/2013/33, o tom, že na pozemku p. č. 419/12 v k. ú. Daňkovice existuje ke dni vydání tohoto rozhodnutí účelová komunikace dle § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), v návaznosti na § 2 odst. 2 písm. d) citovaného zákona, která spojuje jednotlivé objekty Zemědělského družstva Sněžné (dále též „osoba zúčastněná na řízení“) v této lokalitě.

Dne 11. 8. 2010 bylo na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení, Zemědělského družstva Sněžné, vydáno Obecním úřadem Daňkovice pod č. j. 92/2010 deklaratorní rozhodnutí o existenci účelové komunikace na pozemku parc. č. 419/12 v k. ú. Daňkovice. Žalovaný rozhodnutím ze dne 1. 11. 2010, č. j. KUJI 77310/2010, ODSH 1267/2010-Šed/RODV, k odvolání žalobkyně a jejího manžela V. K. toto rozhodnutí změnil tak, že výrok rozhodnutí nově zněl: *„Na pozemku p. č. 419/12 k. ú. Daňkovice existuje ke dni vydání tohoto rozhodnutí účelová komunikace dle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích v návaznosti na § 2 odst. 2 písm. d) zákona o pozemních komunikacích, která spojuje jednotlivé objekty Zemědělského družstva Sněžné v této lokalitě, dle kopie části situačního náčrtu nazvaného „REKONSTR. SUŠKY – DAŇKOVICE SITUACE“ - výkres č. 4, který je nedílnou součástí tohoto rozhodnutí.“*

Ministerstvo dopravy České republiky v přezkumném řízení rozhodnutím ze dne 16. 2. 2011, č. j. 71/2011-120-STSP/3, výše uvedené rozhodnutí žalovaného zrušilo a věc mu vrátilo zpět k dalšímu řízení. Žalovaný poté rozhodnutím ze dne 15. 4. 2011, č. j. KUJI 31850/2011, ODSH 1267/2010 Šed/RODV, opětovně změnil část výroku prvostupňového rozhodnutí Obecního úřadu Daňkovice ze dne 11. 8. 2010, č. j. 92/2010, tak, že *„na pozemku p. č. 419/12 v k. ú. Daňkovice existuje ke dni vydání tohoto rozhodnutí účelová komunikace dle § 142 správního řádu a dle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích v návaznosti na § 2 odst. 2 písm. d) zákona o pozemních komunikacích, která spojuje jednotlivé objekty Zemědělského družstva Sněžné v této lokalitě, dle situace v příloze č. 1 a příloze č. 2, které jsou nedílnou součástí tohoto rozhodnutí“*, a ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Toto rozhodnutí žalovaného žalobkyně napadla správní žalobou u Krajského soudu v Brně, který rozsudkem ze dne 18. 1. 2013, č. j. 30 A 61/2011 - 79, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud ve zrušovacím rozsudku konstatoval, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ svého rozhodnutí, byl zčásti v rozporu se spisy a zčásti v nich neměl náležitou oporu, neboť zjištění učiněná ohledně souhlasu vlastníka a vůbec veřejného užívání předmětné komunikace z podkladů pro rozhodnutí neplynula. Krajský soud dále uvedl, že prohlášení J. H., jakožto předchozího vlastníka pozemku, na kterém se nachází sporná komunikace, dokládá souhlas s užíváním této komunikace toliko ve prospěch osoby zúčastněné na řízení, případně dalších subjektů, nikoli

však ze strany široké veřejnosti. Veřejně přístupnou účelovou komunikací je ovšem pouze taková cesta, která vznikla a byla užívána veřejností se souhlasem vlastníka, případně jeho právního předchůdce, což dle názoru krajského soudu v dané věci nebylo prokázáno.

Osoba zúčastněná na řízení podala proti tomuto rozsudku kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 3. 9. 2013, č. j. 7 As 9/2013 - 41, jako nedůvodnou zamítl. Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěry krajského soudu, že nedošlo k udělení výslovného souhlasu s veřejným, tedy obecným, užíváním předmětné komunikace, avšak nebylo zřejmé ani výslovné vyjádření nesouhlasu s takovým užíváním. Pro zjištění možného konkludentního souhlasu bylo tedy dle Nejvyššího správního soudu rozhodné, jakým způsobem byl pozemek využíván v minulosti, tedy zda docházelo k využívání účelové komunikace v zásadě toliko ve spojitosti s provozem zemědělského družstva, nebo byla komunikace veřejně přístupná a veřejností užívána.

Na základě výše uvedených soudních rozhodnutí žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 9. 2013, č. j. KUJ1 60030/2013, ODSH 1267/2010 – Šed/RODV, rozhodnutí Obecního úřadu Daňkovic ze dne 11. 8. 2010, č. j. 92/2010, zrušil a věc vrátil tomuto úřadu k novému projednání. Následně, z důvodu nečinnosti Obecního úřadu Daňkovic byla věc přikázána k projednání a rozhodnutí Městskému úřadu Nové Město na Moravě (dále též „správní orgán I. stupně“).

Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 14. 5. 2014, č. j. MUNNMN/45824/2013/33, deklaroval, že na pozemku p.č. 419/12 v k. ú. Daňkovic existuje ke dni vydání tohoto rozhodnutí účelová komunikace dle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Vyšel přitom ze zákonných znaků veřejné účelové komunikace a posoudil, že předmětná komunikace je asfaltovou komunikací v terénu dobře znatelnou, k čemuž odkázal především na faktický stav terénu, který mu byl znám z úřední činnosti. Uvedl, že jde o komunikaci, která spojuje ostatní komunikace umístěné na sousedních pozemcích a tvoří příjezdovou komunikaci k objektům osoby zúčastněné na řízení. Předmětná účelová komunikace tak plnila účel zákona o pozemních komunikacích a současně se jednalo o zřetelnou zpevněnou komunikaci. Dále poukázal na potřebu souhlasu vlastníka s užíváním komunikace, který byl v daném případě dán, což správní orgán I. stupně dovodil ze sdělení Městského úřadu Nové Město na Moravě, odboru stavebního a životního prostředí, ze kterého bylo zřejmé, že předmětná komunikace byla zahrnuta ve schválené projektové dokumentaci stavby „*Rekonstrukce sušky Daňkovic*“, na kterou bylo Okresním národním výborem ve Žďáře nad Sázavou vydáno stavební povolení dne 31. 8. 1984, č. j. VÚP/1253/84-Št, a kolaudační rozhodnutí vydané Místním národním výborem ve Svatce, stavebním odborem dne 10. 7. 1985, č. j. Výst/189/85-Sá. Vlastníkem předmětného pozemku byla v letech 1982 – 1995 J. G., která se v době vzniku komunikace ani v pozdější době nesnažila bránit veřejnému užívání dané pozemní komunikace, což správní orgán I. stupně posoudil jako konkludentní souhlas vlastníka s obecným užíváním účelové komunikace. K nutné komunikační potřebě, jakožto poslední podmínce pro prohlášení existence účelové komunikace, správní orgán I. stupně konstatoval, že tato potřeba byla prokázána, neboť předmětná komunikace je jediným možným příjezdem k objektům osoby zúčastněné na řízení.

Žalobkyně se proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně bránila odvoláním, v němž namítala nezákonnost vydaného rozhodnutí, jelikož správní orgán I. stupně postupoval v rozporu se správním řádem a v rozporu s pravomocnými rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 18. 1. 2013, č. j. 30 A 61/2011 - 79, a Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 9. 2013, č. j. 7 As 9/2013 - 41. Oba uvedené rozsudky přitom uložily správním orgánům pokyny, jak v dalším řízení postupovat a rozhodnout, dle žalobkyně však správní orgány tyto pokyny vůbec nerespektovaly, čímž zneužily a překročily svou pravomoc. Dále žalobkyně namítala, že správní orgán I. stupně neprovedl žádné dokazování, úmyslně nevyžádal a neshromáždil veškeré podklady na první pokus, a řízení tak záměrně prodlužoval. V řízení nedošlo ani k prokázání souhlasu vlastníka předmětného pozemku s jeho užíváním neomezeným okruhem osob (veřejností). O konkludentní souhlas J. G. s užíváním pozemku veřejností se dle žalobkyně nejednalo, neboť pozemek byl pronajat osobě zúčastněné na řízení k zemědělskému využití jako manipulační plocha a veřejnost neměla žádnou potřebu jej užívat.

Žalovaný rozhodnutím (nyní napadeným žalobou) odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. K odvolacím námitkám žalobkyně uvedl, že z uvedených rozsudků nelze bez dalšího dovodit, že by deklarovaný stav věci byl nesprávný. Správní orgán I. stupně shromáždil nové podklady, při jejichž hodnocení v rámci posouzení stavu věci a svého správního uvážení dospěl ke shodnému závěru jako v předchozím řízení, přičemž výrok svého rozhodnutí podrobně odůvodnil. Dále žalovaný připomněl, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s § 142 a § 141 odst. 4 správního řádu, když vycházel z důkazů, které byly účastníky navrženy. Ze správního spisu bylo zřejmé, že žalobkyně opakovaně požadovala doplnění spisu o další podklady, které byly na její žádost vyžádány, a ostatní účastníci řízení s nimi byli seznamováni. Žalovaný nezjistil, že by došlo k průtahům řízení, délka řízení odpovídala náročnosti projednávané věci a požadavkům účastníků řízení. V souvislosti s posouzením toho, zda byl v minulosti udělen souhlas vlastníka pozemku s obecným užíváním, žalovaný odkázal na zjištění správního orgánu I. stupně. Ten v rámci řízení uvedl, že ani předcházející vlastnice J. G. nebránila obecnému užívání veřejné komunikace na svém pozemku, neboť nebylo doloženo, že by jmenovaná nesouhlasila s obecným užíváním, případně že by mu bránila. Prohlášení J. H. pak s tímto stavem korespondovalo, neboť ani ona se nebránila obecnému užívání komunikace. Žalovaný tedy na základě tohoto souhlasu spolu s dalšími skutečnostmi zjištěnými ve správním řízení a vzhledem k dlouhodobému dopravnímu režimu v této lokalitě považoval podmínku souhlasu vlastníka s obecným užíváním komunikace za splněnou, neboť byl prokázán souhlas předchozích vlastníků s obecným užíváním bez jakéhokoli omezení. Správní orgán I. stupně navíc dle žalovaného v této souvislosti správně upozornil, že předmětný areál osoby zúčastněné na řízení není a zřejmě nikdy nebyl uzavřen. Zásadní bylo dle názoru žalovaného také to, že předmětná veřejná účelová komunikace navazuje na další komunikace na sousedních pozemcích i v širším okolí a tvoří s nimi funkční celek. Na věci nic neměnila ani skutečnost, že stavba předmětné komunikace byla povolena Jednotnému zemědělskému družstvu Horácko, tedy právnímu předchůdci osoby zúčastněné na řízení, a jednalo se o povolení stavby komunikace na cizím pozemku, jelikož tento postup byl v souladu s tehdejší právní úpravou.

II. Obsah žaloby

Žalobkyně v úvodu podané žaloby uvedla, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné, neboť nemá oporu ve správním spisu. Žalovaný, aniž by se vypořádal s odvolacími námitkami žalobkyně, odvolání bezdůvodně zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jež nezákonně deklaruje existenci veřejné účelové komunikace na předmětném pozemku v jejím vlastnictví. Dle názoru žalobkyně oba správní orgány postupovaly v rozporu se správním řádem a také v rozporu s rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 18. 1. 2013, č. j. 30 A 61/2011 - 79, a Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 9. 2013, č. j. 7 As 9/2013 - 41. Žalobkyně namítala rovněž zmatečnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, z jehož obsahu není zřejmé, na základě čeho žalovaný k uvedeným závěrům dospěl. Dle žalobkyně nebyly opatřeny žádné nové důkazy, jež by svědčily o souhlasu vlastníka s užíváním pozemku neomezeným okruhem osob, a ty, o něž správní orgány doposud opíraly svá rozhodnutí, shledaly správní soudy ve výše zmíněných rozsudcích nedostatečnými. Důkazy předložené žalobkyní během správního řízení správní orgány dle jejího názoru vůbec nevyhodnotily a nevypořádaly se s nimi. Napadené rozhodnutí tak v žádném případě nedeklaruje současný právní stav a v řízení nebylo prokázáno, že byl udělen souhlas s obecným užíváním, a to ani konkludentní, na což upozornily i oba soudy v uvedených rozsudcích. Žádné nové důkazy o tom svědčící nebyly v řízení opatřeny, naopak bylo doloženo, že osoba zúčastněná na řízení měla nepřetržitý nájemní vztah se všemi vlastníky pozemku, a nikdo jiný neměl potřebu pozemek užívat. Žalobkyně dále uvedla, že žalovaný v napadeném rozhodnutí poukazuje na neověřenou projektovou dokumentaci, ačkoli měl k dispozici dokumentaci ověřenou pro stavební řízení, na které žádná komunikace nefiguruje. Žalobkyně proto shrnula, že uvedeným postupem došlo k hrubému porušení zákona, a to zejména § 2, § 3, § 4 odst. 4, § 6 odst. 1, § 7 odst. 1, § 17 odst. 1, § 50 odst. 4, § 51 odst. 1, § 52, § 66 odst. 1 písm. b), § 68 odst. 3, § 71 odst. 1, § 80 odst. 1 a 2, § 89 odst. 2, § 142 odst. 1 a 3 správního řádu, dále pak zákona o územním plánování a stavebním řádu, přičemž z opakovaných nezákonných postupů bylo možné dovodit i trestněprávní odpovědnost. S ohledem na výše uvedené proto žalobkyně závěrem navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a řízení ve věci zastavil, případně aby věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil mu povinnost nahradit žalobkyni náklady soudního řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě shrnul dosavadní průběh řízení a dále doplnil, že žalobou napadené rozhodnutí bylo již dříve zrušeno v přezkumném řízení Ministerstvem dopravy, a to rozhodnutím ze dne 31. 10. 2014, č. j. 703/2014-120-STSP/5. Proti tomuto rozhodnutí však podala rozklad osoba zúčastněná na řízení, přičemž ministr dopravy rozhodnutím ze dne 17. 3. 2015, č. j. 36/2014-510-RK/4, toto rozhodnutí zrušil a přezkumné řízení zastavil z důvodu uplynutí subjektivní lhůty dle § 96 správního řádu. Žalovaný tedy uzavřel, že s ohledem na přijaté závěry ministra dopravy nemůže žalobkyni ve smyslu § 153 správního řádu uspokojit.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

Vzhledem k tomu, že žalobkyně souhlasila s rozhodnutím o věci samé bez jednání a žalovaný ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení výzvy nevyjádřil nesouhlas s projednáním věci bez nařízení jednání, ačkoli byl poučen o tom, že nevyjádří-li svůj nesouhlas, bude se mít za to, že souhlas je udělen, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.

Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Vzhledem k tomu, že v projednávané věci je předmětem posouzení otázka existence veřejné účelové komunikace, pokládá krajský soud za nutné nejprve připomenout relevantní právní úpravu a judikaturu správních i civilních soudů týkající se dané problematiky.

Zákon o pozemních komunikacích upravuje právní režim pozemních komunikací, které vymezuje jako *dopravní cesty určené k užití silničními a jinými vozidly a chodci* (§ 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích). Pozemní komunikace jsou dále členěny do čtyř kategorií, a sice na dálnice, silnice, místní komunikace a účelové komunikace (§ 2 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích). Na rozdíl od dálnic, silnic a místních komunikací, které jsou ve vlastnictví osob veřejného práva (stát, kraj, obec), účelové komunikace mohou být ve vlastnictví soukromých subjektů.

Podle ustanovení § 7 odst. 1, věty první, zákona o pozemních komunikacích je účelovou komunikací pozemní komunikace, která *slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků*. Tyto komunikace jsou veřejně přístupnými účelovými komunikacemi. Zákon o pozemních komunikacích počítá i s účelovými komunikacemi, které nejsou přístupné veřejně, a to jednalo-li se o pozemní komunikace v uzavřeném prostoru nebo objektu, které slouží potřebě vlastníka nebo provozovatele uzavřeného prostoru nebo objektu (§ 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích).

Z citované právní úpravy tak vyplývá, že komunikace bude mít charakter účelové pozemní komunikace, a to *ex lege*, bude-li naplňovat zákonem vymezené pojmové znaky pozemní komunikace (§ 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích) a současně pojmové znaky účelové pozemní komunikace vymezené v § 7 odst. 1, větě první, citovaného zákona (event. v § 7 odst. 2, větě první, téhož zákona). Musí se tedy jednat o dopravní cestu, určenou k užití silničními a jinými vozidly a chodci, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí

pro potřeby jejich vlastníků nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků.

Pro účelové pozemní komunikace platí, a to stejně jako pro ostatní pozemní komunikace, režim tzv. obecného užívání (§ 19 zákona o pozemních komunikacích). Obecné užívání lze podřadit pod pojem „veřejné užívání“, právní teorií definovaný jako „*užívání všeobecně přístupných materiálních statků, které odpovídají jejich účelovému určení, předem neomezeným okruhem uživatelů*“ (srovnej HENDRYCH, D. a kol., *Správní právo. Obecná část*, 6. vydání, Praha: C. H. Beck, 2006). Obecné užívání účelové pozemní komunikace spočívá v možnosti každého tuto komunikaci – v mezích předpisů upravujících provoz na pozemních komunikacích a za podmínek stanovených zákonem o pozemních komunikacích – bezplatně užívat, a to způsobem obvyklým a k účelům, ke kterým je tato komunikace určena (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2011, č. j. 2 As 40/2011 - 99, dostupný na www.nssoud.cz, jakož i všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu). Právo obecného užívání pozemních komunikací, byť může být spojeno s vlastnictvím soukromých osob, není tedy institutem soukromého práva, ale jedná se o veřejnoprávní oprávnění, které má svůj základ nikoli v občanskoprávních předpisech, ale vyplývá ze zákona o pozemních komunikacích (k tomu srovnej blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 As 20/2003 - 64).

Výkladem § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích se pak v minulosti opakovaně zabýval nejen Nejvyšší správní soud, ale i Ústavní soud. V nálezu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, (N 2/48 SbNU 9, dostupném na <http://nalus.usoud.cz>) konstatoval, že vlastnické právo je omezitelné v případě kolize s jiným základním právem nebo v případě nezbytného prosazení ústavně aprobovaného veřejného zájmu za náhradu. Pokud některá z podmínek nuceného omezení vlastnického práva absduje (například kompenzace za něj), jedná se o neústavní porušení vlastnického práva. V takových případech lze ústavně konformně omezit vlastnické právo pouze se souhlasem vlastníka, a nelze proto vůbec hovořit o nuceném omezení podle ustanovení § 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (srovnej obdobně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 6 As 80/2006 - 105).

Existuje-li tedy v zákoně veřejnoprávní institut omezující vlastnické právo, aniž by s tímto omezením spojoval poskytnutí náhrady, je nezbytnou podmínkou jeho ústavní konformity souhlas vyjádřený vlastníkem. Tak je tomu právě v případě tzv. veřejně přístupných účelových komunikací definovaných v ustanovení § 7 zákona o pozemních komunikacích, u kterých je vlastnické právo omezeno tím, že vlastník musí strpět obecné užívání pozemku jako komunikace (§ 19 zákona o pozemních komunikacích) a umožnit na něj veřejný přístup. Zákon o pozemních komunikacích toto omezení nespojuje s poskytnutím finanční náhrady. Jediný ústavně konformní výklad je proto ten, že s takovým omezením vlastnického práva musí vlastník příslušného pozemku souhlasit. Tomuto závěru nikterak neodporuje skutečnost, že účelová komunikace a obecné užívání komunikací jsou instituty veřejnoprávními, nikoli soukromoprávními. Proti vůli vlastníka dotčeného pozemku může vzniknout veřejně přístupná účelová komunikace pouze za poskytnutí kompenzace (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 5 As 27/2009 - 66, či ze dne 16. 5. 2011, č. j. 2 As 40/2011 - 99).

Kromě shora uvedených náležitostí, které vyplývají přímo ze zákona, bude proto veřejně přístupná účelová komunikace, existovat pouze se souhlasem vlastníka, což vyplývá z dosavadní judikatury civilní i správní (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 11. 2000, sp. zn. 22 Cdo 1868/2000, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 7. 10. 2003, sp. zn. 22 Cdo 2191/2002, všechna rozhodnutí dostupná na www.nsoud.cz; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 As 20/2003 - 64, či nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, N 2/48 SbNU 9, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>).

Souhlas se vznikem účelové komunikace přitom může její vlastník udělit buď výslovným prohlášením (věnováním), nebo i konkludentně, neprojevil-li kvalifikovaný nesouhlas se vznikem účelové komunikace. Stačí tedy, aby vlastník strpěl užívání pozemku jako komunikace, čímž vyslovuje svůj souhlas s omezením svých soukromých práv veřejnoprávním institutem obecného užívání pozemní komunikace ve smyslu § 19 zákona o pozemních komunikacích. Takový účinek pak nemůže být vyloučen jednostranným úkonem vlastníka, jenž takový souhlas udělil, ani jeho právními nástupci (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 2. 2006, sp. zn. 22 Cdo 1173/2005, dostupný na www.nsoud.cz). Pokud vznikne účelová komunikace, je její právní status závazný i pro budoucí majitele pozemku - účelové komunikace, a tito nejsou oprávněni komunikaci ze své vůle uzavřít. Veřejnou cestou se tedy pozemek stává jeho věnováním obecnému užívání, ať již souhlasem vlastníka výslovně projeveným nebo konkludentním strpěním (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 5 As 27/2009 - 66).

Dalším znakem veřejně přístupné účelové komunikace, dovozeným soudní judikaturou (viz především shora uvedený nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, N 2/48 SbNU 9, dostupný na www.nalus.usoud.cz) je pak vedle souhlasu vlastníka též existence nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby. Podle Ústavního soudu se totiž z dnešních hledisek posuzování legitimních omezení základních práv jedná o nezbytnou podmínku proporcionality omezení. Zjednodušeně řečeno, existují-li jiné způsoby, jak dosáhnout sledovaného cíle (zajištění komunikačního spojení nemovitostí), aniž by došlo k omezení vlastnického práva, je třeba dát před omezením vlastnického práva přednost těmto jiným způsobům. Ostatně již v době první Československé republiky vycházely obecné soudy z toho, že „zákon o zřizování cest nezbytných jest výjimečným, zasahujícím do soukromého práva vlastnického a sluší tedy ustanovení jeho vykládati restriktivně a nikoliv extenzivně...“ (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 5. 4. 1921, RI 209/21, Vážný, č. III, roč. 1921, str. 251). Vedle nezbytné komunikační potřeby stanovila judikatura též podmínku dlouhodobého užívání pozemku, jakožto veřejné komunikace („Veřejnost takovýchto cest podmíněna jest věnováním vlastníka pozemku, které však může se státi nejen výslovným prohlášením vlastnickým, nýbrž i konkludentním jednáním, a sice tak, že vlastník obecné užívání trpí, neklade mu překážek a že užívání toto trvá po dobu nepamětnou“, k tomu srovnej Boh. A 10130/32). Dobová judikatura dokonce i v posuzování nutnosti komunikační potřeby vážila proporcionalitu omezení vlastnického práva tak, že dovodila závěr, podle něhož „okolnost, že pěšina je pro část obce nejkratším spojením, neospravedlňuje ještě sama o sobě závěr, že jde o komunikaci nutnou.“ (viz Boh. A 10130/32).

Krajský soud dále považuje za vhodné uvést, jak se judikatura staví k prokazování existence veřejně přístupné účelové komunikace v případě cest užívaných tzv. od nepaměti. Nejvyšší správní soud již v jednom z prvních rozsudků ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 As 20/2003 - 64, týkajících se účelových komunikací konstatoval, že průkaznost veřejnosti starých cest, které jsou dle tvrzení některého z účastníků užívány od nepaměti, je vždy problematická a sporná. Dále soud dodal, že komunikace, u níž sice nelze zjistit, zda byla některým z předchozích vlastníků obecnému užívání věnována, jež však byla jako veřejná cesta užívána od nepaměti z naléhavé komunikační potřeby, je veřejně přístupnou účelovou komunikací (k tomu srovnej též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 5 As 27/2009 - 66, či rozsudek ze dne 22. 12. 2009, č. j. 1 As 76/2009 - 60). Obdobně se vyjádřil i Nejvyšší soud, a to např. v rozsudku ze dne 7. 10. 2003, sp. zn. 22 Cdo 2191/2002, dostupném na www.nsoud.cz. Zde vyslovil, že „*potíže činí důkaz veřejnosti starých cest, užívaných od nepaměti; v těchto případech starší judikatura vycházela z domněnky věnování, bylo-li prokázáno, že cesty bylo užíváno trvale z naléhavé potřeby komunikační. Byla-li tedy cesta od nepaměti veřejně užívána z naléhavé komunikační potřeby, jde o účelovou komunikaci.*“ Je zde tedy konstruována domněnka, podle které existuje-li zde naléhavá komunikační potřeba, pro kterou je určitá cesta od nepaměti užívána veřejností, přičemž (zejména právě pro dlouhodobost užívání) nelze již zjistit, zda některý z předcházejících vlastníků s obecným užíváním vyslovil souhlas, jedná se o veřejně přístupnou účelovou komunikaci (samozřejmě za současného naplnění dalších zákonných znaků).

Krajský soud rovněž připomíná, že v předmětné věci již dříve rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 18. 1. 2013, č. j. 30 A 61/2011 - 79, kdy předchozí rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V uvedeném rozhodnutí krajský soud vyslovil, že klíčovým se v daném případě jeví souhlas předchozího vlastníka, konkrétně J. H., s užíváním cesty neomezeným okruhem osob (veřejností). Ta ve svém vyjádření ze dne 16. 4. 2009 uvedla následující: „*(...) v době, kdy jsem uvedené pozemky nabyla do vlastnictví (pozn. krajského soudu: v dědickém řízení) byly v užívání Zemědělského družstva Sněžné se sídlem ve Sněžném a na části těchto pozemků se nacházely komunikace, sloužící jako přístup ke stavbám ve vlastnictví Zemědělského družstva Sněžné. O existenci komunikací jsem věděla a souhlasila s jejich užíváním Zemědělským družstvem Sněžné se sídlem ve Sněžném.*“ Souhlas J. H., jako předchozího vlastníka předmětného pozemku, byl ovšem nutný nejen ve vztahu k užívání pozemku jako komunikace osobou zúčastněnou na řízení, případně jejími dodavateli, odběrateli či dalšími osobami v souvislosti s provozní činností zemědělského družstva, ale – a to je zcela zásadní – též k užívání dané komunikace širokou veřejností. Krajský soud přitom v předchozím zrušovacím rozsudku vyslovil, že tato skutečnost v daném případě nebyla prokázána, a tedy samotné veřejné užívání účelové komunikace zůstalo sporné. Závěrem krajský soud shrnul, že veřejně přístupnou účelovou komunikací je pouze taková cesta, která vznikla a byla veřejností užívána se souhlasem vlastníka, případně jeho právního předchůdce. Prohlášení J. H., jakožto předchozího vlastníka pozemku, na kterém se nachází předmětná komunikace, přitom dokládalo souhlas s užíváním této komunikace toliko ve prospěch osoby zúčastněné na řízení, eventuálně dalších subjektů, nikoli však ze strany široké veřejnosti. O veřejnou účelovou komunikaci se přitom nemůže jednat v případě, že by nebyla užívána veřejností, ale pouze vlastníkem pozemku či tím, komu byl tento pozemek pronajat, zde tedy osobou zúčastněnou na řízení, resp. dalšími subjekty

v souvislosti s jeho provozní činností (např. odběrateli obilí). Krajský soud tak uzavřel, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ svého rozhodnutí, byl dle krajského soudu zčásti v rozporu se spisy a zčásti v nich neměl náležitou oporu, neboť zjištění učiněná žalovaným ohledně souhlasu vlastníka a vůbec veřejného užívání uvedené účelové komunikace z podkladů pro rozhodnutí neplynuly (*non sequitur*). Provedené dokazování tedy v tomto ohledu nebylo dostatečné a pro náležité posouzení věci vyžadovalo rozsáhlé a zásadní doplnění, které nebylo na místě provádět před správním soudem. Krajský soud tedy žalovaného (případně správní orgán I. stupně) zavázal ve smyslu ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s. k tomu, aby v dalším řízení vytykané vady napravil a na základě doplněného dokazování následně v případě pozemku na p. č. 419/12 v k. ú. Daňkovice potvrdil či vyvrátil existenci veřejně přístupné účelové komunikace.

Nejvyšší správní soud poté kasační stížnost osoby zúčastněné na řízení jako nedůvodnou zamítl. Ztotožnil se se závěry krajského soudu, že z vyjádření J. H. nevyplývá, že by souhlasila se zřízením veřejně přístupné účelové komunikace. Zároveň však nedošlo ani k výslovnému vyjádření nesouhlasu s obecným užíváním předmětné cesty. Proto pro další zjištění možného konkludentního souhlasu považoval Nejvyšší správní soud za rozhodné zjistit, jakým způsobem byl pozemek užíván v minulosti.

V návaznosti na výše uvedené je tak nutno (zejména s ohledem na uplatněné námitky žalobkyně) konstatovat, že žalovaný ani správní orgán I. stupně, ačkoli je k tomu krajský soud ve svém rozsudku ze dne 18. 1. 2013, č. j. 30 A 61/2011 - 79, zavázal, ani v dalším řízení otázku obecného užívání předmětné cesty náležitě nezkoumaly. Přitom způsob, jakým byl předmětný pozemek v minulosti využíván, byl pro posuzovanou věc klíčový, což je patrné nejen z předchozího zrušovacího rozsudku zdejšího krajského soudu, ale také z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 1 As 32/2012 - 42, publikovaného pod č. 2826/2013 Sb. NSS, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil následující závěry: „*I. V řízení o určení, zda je určitý pozemek (cesta) veřejně přístupnou účelovou komunikací či nikoli (§ 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích), je třeba v prvé řadě zkoumat, existuje-li zde vůbec dopravní cesta ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, která je užívána v režimu obecného užívání (§ 19 zákona o pozemních komunikacích). II. Obecné užívání účelové pozemní komunikace spočívá v možnosti blíže neurčeného okruhu osob tuto komunikaci bezplatně užívat, a to způsobem obvyklým a k účelům, ke kterým je tato komunikace určena. Nejde-li o cestu obecně užívanou, nemůže jít ani o pozemní komunikaci. Úprava užívání takové cesty proto musí být řešena nikoli prostřednictvím institutů veřejného práva (deklarace veřejně přístupné účelové komunikace), ale práva soukromého.*“ Zásadním tedy v posuzovaném případě bylo zjištění, zda předmětná cesta opravdu v minulosti sloužila obecnému užívání, tedy zda byla přístupná širokému okruhu veřejnosti, nebo zda sloužila pouze osobě zúčastněné na řízení - zemědělskému družstvu k lepší dostupnosti do areálu. K učinění závěru o naplnění tohoto znaku sporné komunikace se však ve správním spisu opět nenachází dostatek podkladů.

Správní orgány měly předně řešit otázku, zda se předmětná cesta skutečně nachází v režimu obecného užívání dle § 19 zákona o pozemních komunikacích a zda v posuzované věci z tohoto hlediska existuje veřejné právo způsobilé omezit soukromé vlastnické právo žalobkyně v řízení. To však správní orgány, ač k tomu byly předchozím zrušovacím

rozsudkem zavázány, neučinily. Žalovaný na str. 5 odůvodnění napadeného rozhodnutí při úvahách o konkludentním souhlasu s užíváním komunikace konstatoval, že předchozí vlastnice pozemku J. G. nebránila obecnému užívání veřejné komunikace na svém pozemku, neboť v řízení nebylo doloženo, že by tato projevila výslovný nesouhlas s obecným užíváním, případně že by mu bránila. Tento závěr však nemá oporu ve správním spisu. Je totiž zřejmé, že správní orgány se v této souvislosti zabývaly pouze otázkou, jakým způsobem se do areálu zemědělského družstva dostávala osoba zúčastněná na řízení, případně další subjekty v souvislosti s její provozní činností (např. odběratelé obilí). V řízení tak nebylo vůbec zkoumáno, zda cesta užívaná osobou zúčastněnou na řízení, byla používána také veřejností, tedy blíže neurčeným okruhem osob. Během správního řízení tedy nebylo provedeno žádné dokazování, na jehož základě by bylo možno usuzovat, že předmětná účelová komunikace byla využívána neomezeným okruhem subjektů, resp. že zde byl k takovému využívání nějaký důvod. Proti závěru o veřejné přístupnosti předmětné účelové komunikace naopak svědčí povaha celého areálu, jakož i dosavadní způsob jejího využívání osobou zúčastněnou na řízení. Nebyl tedy prokázán základní prvek obecného užívání, a totiž, že by komunikaci vůbec užívala širší veřejnost a neomezený okruh uživatelů.

Žalovaný tak v průběhu správního řízení sice správně posuzoval splnění podmínek pro prohlášení existence veřejně přístupné účelové komunikace, které vycházejí z právních předpisů i z ustálené judikatury správních soudů, tj. řešil otázku plnění účelu dle zákona o pozemních komunikacích, znak stálosti a patrnosti cesty v terénu, nezbytnosti komunikační potřeby a souhlasu vlastníka s užíváním komunikace, kdy dospěl k závěru, že se jedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci. Naprosto však pominul nutný znak veřejné komunikace, a to znak obecného (veřejného) užívání. Pokud snad žalovaný (ve spojení s rozhodnutím správního orgánu I. stupně) v této souvislosti naplnění tohoto znaku dovozoval ze skutečnosti, že areál není a zřejmě ani nikdy nebyl oplocen a právně uzavřen, je nutno uvedený závěr o možném naplnění znaku obecného užívání předmětné komunikace pokládat za naprosto nedostatečný a ve svých důsledcích a v rozporu s 68 odst. 3 správního řádu až za nepřezkoumatelný pro nedostatek odůvodnění. Pokud v předmětné věci otázka veřejného – obecného užívání komunikace nebyla řešena, nemohl být za těchto okolností prokázán ani veřejný zájem na omezení vlastnického práva žalobkyně. Krajský soud tedy přisvědčil námitkám žalobkyně, že správní orgány nerespektovaly právní názor soudů, aby se otázkou obecného užívání předmětné komunikace v dalším řízení podrobně zabývaly, což však neučinily.

Krajský soud v této souvislosti poukazuje také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2015, č. j. 6 As 213/2015 - 14, podle kterého „*souhlas vlastníka je tím znakem veřejně přístupné účelové komunikace (§ 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích), u něhož je třeba zhodnotit, zda cestu užíval blíže neurčený okruh osob (tj. veřejnost)*“. Zároveň nad rámec výše uvedeného doplňuje, že v daném případě nebylo možno souhlas vlastníka pozemku s jeho obecným užíváním zkoumat pouze ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení. Aby totiž mohly správní orgány dospět k závěru o existenci veřejně přístupné účelové komunikace, musel by zde být dán souhlas vlastníka, byť konkludentní, s užíváním komunikace jako veřejné, tedy s tím, aby komunikaci užíval blíže neurčený okruh osob. V daném případě je však zřejmé, že účelová komunikace byla vybudována pro potřebu osoby zúčastněné na řízení, kdy se jedná o komunikaci nacházející

se v areálu zemědělského družstva umožňující přístup k nemovitostem v jejím vlastnictví. Jak přitom bylo uvedeno výše, dokazování v tom směru, že by se jednalo o cestu užívanou širokou veřejností, správní orgány vůbec neprovedly a omezily se v tomto ohledu toliko na zcela nepřezkoumatelné tvrzení, že areál nebyl nikdy oplocen či uzavřen.

Žalobkyně dále v podané žalobě zpochybňovala naplnění také dalšího znaku veřejné účelové komunikace, kterým byl v posuzované věci souhlas předchozího vlastníka s užíváním cesty neomezeným okruhem osob.

I ve vztahu k takto uplatněné žalobní námitce krajský soud podotýká, že v předchozím zrušovacím rozsudku krajský soud vytknul žalovanému nedostatečné zjištění skutkového stavu věci a zavázal správní orgány doplnit v tomto ohledu dokazování. Prvostupňový správní orgán v této souvislosti vyžádal informace o předchozích vlastnících předmětného pozemku od Katastrálního úřadu pro Vysočinu, Katastrálního pracoviště Žďár nad Sázavou, přičemž z výpisu vlastníků zjistil, že v letech 1982 až 1995 vlastnila pozemek paní J. G. Ze své úřední činnosti pak správní orgán I. stupně disponoval také stavebním povolením vydaným Okresním národním výborem ve Žďáře nad Sázavou dne 31. 8. 1984, č. j. VÚP/1253/84-Št, a kolaudačním rozhodnutím vydaným Místním národním výborem ve Svatce, stavebním odborem, ze dne 10. 7. 1985, č. j. Výst/189/85-Sá, na stavbu „*Rekonstrukce sušky Daňkovice*“. Na základě této dokumentace a s ohledem na sdělení Městského úřadu Nové Město na Moravě, odboru stavebního a životního prostředí, ze dne 28. 1. 2014, tak vzal správní orgán I. stupně za prokázané, že předmětná komunikace byla zahrnuta ve schválené projektové dokumentaci a vznikla na základě výše označeného stavebního povolení a kolaudačního rozhodnutí.

V souvislosti se zkoumáním uvedeného znaku veřejné účelové komunikace pak správní orgán I. stupně na str. 3 odůvodnění rozhodnutí uvedl, že v celém správním spisu se nenachází žádná zmínka, že by J. G. v době vzniku předmětné komunikace ani v pozdější době, kdy nadále byla vlastníkem tohoto pozemku, nějakým způsobem projevila svůj nesouhlas se spornou komunikací nebo že by se nějakým způsobem snažila veřejnému užívání této komunikace bránit. Tuto skutečnost tedy správní orgán I. stupně posoudil jako konkludentně vyjádřený souhlas předchozí majitelky účelové komunikace s jejím obecným užíváním. Zároveň pak dovodil, že prohlášení pozdějšího vlastníka J. H. ze dne 16. 4. 2009 nemohlo být z uvedených důvodů důkazem o samotné existenci veřejně přístupné účelové komunikace, ale bylo důležitým podkladem pro rozhodnutí, ze kterého vyplynulo, že v době vlastnictví pozemku jmenovanou J. H. (tj. v letech 1995 až 2011) jí byla existence účelové komunikace známa, přičemž souhlas s veřejným užíváním komunikace byl dán již předchozím vlastníkem (J. G.) konkludentně v době jejího vzniku. Žalovaný se pak v napadeném rozhodnutí ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně stran souhlasu vlastníka s obecným užíváním a dále doplnil, že za zásadní pokládá také tu skutečnost, že předmětná veřejně přístupná účelová komunikace navazuje na další komunikace na sousedních pozemcích a v širším okolí a tvoří s nimi funkční celek.

Krajský soud je však i zde nucen konstatovat, že správní orgány v rozporu se základními zásadami správního řízení zakotvenými v § 2 až § 4, § 50 a násl. správního řádu (tj. v rozporu se zásadou zákonnosti, zásadou vyšetřovací a materiální pravdy, jakož

i se zásadou volného hodnocení důkazů, ad.) v řízení neprovedly náležité dokazování, které by jednoznačně potvrdilo konkludentní souhlas vlastníka pozemku s využitím předmětné komunikace veřejností. Správní orgány se v provedeném dokazování (vedle shora specifikovaného stavebního povolení a kolaudačního rozhodnutí) omezily toliko na následující listiny (viz str. 4 odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí):

- snímek ortofoto mapy;
- geometrický plán, číslo plánu: 112 – N187/2007, kat. území Daňkovice, okres Žďár nad Sázavou, zhotovitel: Ing. J. V., dne 4. 10. 2007, č. 384/2007;
- výpis vlastníků pozemku parc. č. 419/12 v kat. území Daňkovice od roku 1980, vyhotovený Katastrálním úřadem pro Vysočinu, Katastrálním pracovištěm Žďár nad Sázavou dne 16. 1. 2014;
- sdělení Městského úřadu Nové Město na Moravě, odboru stavebního a životního prostředí, ze dne 28. 1. 2014, zn.: 2830/2014, o tom, že komunikace na pozemku parc. č. 419/12 v kat. území Daňkovice byla zahrnuta ve schválené projektové dokumentaci stavby „*Rekonstrukce sušky Daňkovice*“.

Následně pak dovodily, že pokud se v případě J. G., která předmětný pozemek vlastnila v době vzniku komunikace a v následujících letech (v období od 1982 do 1995), ve správním spisu nenachází žádný důkaz o tom, že by jmenovaná v době vzniku i v době pozdější jakkoli bránila veřejnému užívání předmětné komunikace, vyslovila tím s obecným užíváním předmětné komunikace konkludentní souhlas. Avšak pouhé konstatování určitého skutkového stavu s odkazem na to, že z obsahu správního spisu nevyplývá opak, je ze strany správních orgánů nutno hodnotit jako tvrzení zcela nedostačující, nepodložené a ve svých důsledcích též jako nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění, které nadto není možno s ohledem na úmrtí J. G. ověřit.

Co do prokázání konkludentního souhlasu předchozího vlastníka přitom bylo vhodné postupovat podobně jako při prokazování cest užívaných veřejností od nepaměti, tedy například vyslechnout v řízení pamětníky a prostřednictvím jejich výpovědí ověřit, odkdy v daném místě předmětná účelová komunikace existovala, a především zda od dob své existence byla využívána širokou veřejností, tj. neomezeným okruhem osob. Na dokazování zaměřené tímto směrem však správní orgány zcela rezignovaly. V zásadě tak je možno konstatovat, že správní orgány v rozporu se závazným právním názorem krajského soudu neprovedly v řízení žádné relevantní důkazy, které by mohly souhlas tehdejšího vlastníka pozemku s věnováním k veřejnému užívání prokázat. Vydaná správní rozhodnutí obou stupňů tak vykazují stejné deficity, které jim byly vytknuty již v předchozím soudním řízení a ve zrušovacím rozsudku zdejšího krajského soudu a které nebyly v dalším řízení správními orgány odstraněny a napraveny. I v tomto ohledu tedy je nutno námitky žalobkyně shledat důvodnými.

V. Závěr a náklady řízení

Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností shledal žalobu důvodnou a podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení zrušil, neboť rozhodnutí je jednak zatíženo nepřezkoumatelností pro nedostatek

odůvodnění, jednak vykazuje významné deficity stran zjištěného skutkového stavu, o který správní orgány opřely vydaná správní rozhodnutí, neboť tento nemá oporu ve správním spisu a vyžaduje zásadní doplnění, které není na místě provádět před správním soudem. K tomu je v první řadě povolán silniční správní orgán, resp. žalovaný, jejichž činnost správní soud nemůže nahrazovat.

Ve smyslu § 78 odst. 4 s. ř. s. krajský soud dále vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázán právním názorem vysloveným krajským soudem ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení tak bude nutno napravit vytýkané vady řízení, tj. doplnit dokazování a na jeho základě potvrdit či vyvrátit existenci veřejně přístupné účelové komunikace na pozemku parc. č. 419/12 v k. ú. Daňkovice.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, a proto má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a v uplatněných hotových výdajích žalobkyně, a sice cestovném na trase Budislav – Brno a zpět (vzdálenost 192 km), které žalobkyně vynaložila v souvislosti s nahlížením do soudního spisu u zdejšího krajského soudu dne 31. 8. 2015. Cestovné bylo vyčísleno v celkové výši 1 036 Kč (po zaokrouhlení) za použití osobního automobilu Škoda Octavia (viz žalobkyní přiložená kopie velkého technického průkazu), a to podle § 189 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve spojení s § 1 písm. b) a § 4 písm. c) vyhlášky č. 328/2014 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad (dále jen „vyhláška č. 328/2014 Sb.“). V návaznosti na ustanovení § 1 písm. b) vyhlášky č. 328/2014 Sb. činí náhrada za používání silničních motorových vozidel částku ve výši 710,40 Kč (tj. 3,70 Kč x 192 km) a náhrada za pohonné hmoty byla dle § 4 písm. c) uvedené vyhlášky stanovena ve výši 325,80 Kč (při průměrné spotřebě vypočtené podle údajů v technickém průkazu 4,7 l/100 km, celkové ujeté vzdálenosti 192 km a ceně 36,10 Kč za 1 l motorové nafty). Celkem se tedy jedná o částku 4 036 Kč. Ke splnění uvedené povinnosti byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

Pokud se jedná o výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení, podle § 60 odst. 5 s. ř. s. platí, že osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných soud může osobě zúčastněné na řízení na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že krajský soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost, nemohly jí vzniknout náklady podle § 60 odst. 5 s. ř. s. Krajský soud proto rozhodl tak, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. dubna 2016

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu